РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

22 декември 2008 година *

По дело C-333/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Cour administrative d'appel de Lyon [Апелативен административен съд, гр. Лион] (Франция) с акт от 12 юли 2007 г., постъпил в Съда на 17 юли 2007 г., в рамките на производство по дело

Société Régie Networks

срещу

Direction de contrôle fiscal Rhône-Alpes Bourgogne,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans (докладчик), г-н K. Lenaerts, г-н A. Ó Caoimh и г-н J.-C. Bonichot, председатели на състави, г-н K. Schiemann, г-н P. Kūris, г-н E. Juhász, г-н L. Bay Larsen и г-жа P. Lindh, съдии,

* Език на производството: френски.

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 април 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за дружеството Régie Networks, от адв. B. Geneste и адв. C. Medina, avocats,

— за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-н B. Messmer, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н J.-P. Keppenne и г-н B. Martenczuk, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 юни 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до валидността на решението на Комисията на Европейските общности от 10 ноември 1997 г. да не повдига възражения срещу изменението на схема за помощи в полза на местни радиостанции (държавна помощ № N 679/97 — Франция) (наричано по-нататък „спорното решение“), като кратко съобщение за решението е публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* (ОВ C 120, 1999 г., стр. 2).

2 Запитването е отправено в рамките на жалба, подадена от дружеството Régie Networks (наричано по-нататък „Régie Networks“), учредено по френското право, с която се иска възстановяване на сумата, платена от последното като парафискална такса върху рекламата, излъчвана чрез радиоразпръскване и телевизионно радиоразпръскване през 2001 г.

Правна уредба

3 Член 80 от Закон № 86-1067 от 30 септември 1986 г. за свободата на съобщенията (JORF, 1.10.1986 г., стр. 11755), изменен с член 25 от Закон № 89-25 от 17 януари

1989 г. (JORF, 18.1.1989 г., стр. 728) и член 27 от Закон № 90-1170 от 29 декември 1990 г. (JORF, 30.12.1990 г., стр. 16439), предвижда:

„Излъчващите чрез наземно радиоразпръскване оператори, чиито търговски приходи от излъчени в ефир съобщения с характер на реклама на марка или спонсорство представляват по-малко от 20 % от общия им оборот, се ползват с помощ съгласно определени с декрет на Conseil d'État подробни правила.

Средствата за тази помощ се осигуряват чрез такса, налагана върху приходите от реклама, излъчвана чрез радиоразпръскване и телевизионно радиоразпръскване.

Възнаграждението, получавано от излъчващите чрез наземно радиоразпръскване оператори при излъчване на съобщения с цел да се подпомогнат колективни действия или действия от общ интерес, не се взема предвид при определяне на посочения в първата алинея от настоящия член праг."

4 Съгласно член 1 от Декрет № 97-1263 от 29 декември 1997 година за създаване на парафискална такса в полза на фонд за подпомагане на радиоразпространението (JORF, 30.12.1997 г., стр. 19194):

„Считано от 1 януари 1998 г. и за срок от пет години се установява парафискална такса върху рекламата, излъчвана чрез радиоразпръскване и телевизионно радиоразпръскване (наричана по-нататък „такса върху дейността на рекламните агенции"), която е предназначена да финансира фонд, който да подпомага притежателите на разрешение за предоставяне на услуги за наземно радиоразпръскване, чиито търговски приходи от излъчени в ефир съобщения с характер на реклама на марка или на спонсорство представляват по-малко от 20 % от общия им оборот.

С тази такса се цели насърчаване на радиоразпространението.“

5 Член 2 от този декрет предвижда:

„Таксата се изчислява въз основа на сумите — извън посредническото възнаграждение и данъка върху добавената стойност, — платени от рекламодателите за разпространение на рекламните им съобщения към френска територия.

Таксата се дължи от лицата, които извършват рекламна дейност във връзка с тези рекламни съобщения.

Съвместна наредба на министрите, отговорни съответно за бюджета и за съобщенията, определя ставката на таксата, която се променя в зависимост от приходите за тримесечие на задължените да заплащат таксата лица, като се прилагат следните граници:

[…]“

6 От член 3 от посочения декрет следва, че чистите приходи от таксата върху дейността на рекламните агенции се внасят във Фонда за подпомагане на радиоразпространението (наричан по-нататък „FSER“), който представлява отделна сметка, открита към счетоводството на Националния институт за аудиовизия.

7 Член 4 от същия декрет предвижда, че тази такса се изчислява, определя и събира в полза на FSER от генералната данъчна дирекция при същите правила, гаранции и санкции като предвидените за данъка върху добавената стойност.

8 Членове 7—20 от Декрет № 97-1263 уреждат схемата за помощи, изплащани от Националния институт за аудиовизия и финансирани посредством чистите приходи от таксата върху дейността на рекламните агенции, внасяни във FSER.

9 Получатели на тези помощи са притежателите на разрешение за предоставяне на услуги по радиоразпръскване, посочени в член 1 от този декрет (наричани по-нататък „местни радиостанции“).

10 Съгласно член 7 от посочения декрет в рамките на наличните средства помощите се предоставят от комисия, чиито състав и дейност са уредени в тази разпоредба, както и в членове 8—11 от същия декрет (наричана по-нататък „комисия на FSER“).

11 С Декрет № 97-1263 се установяват три вида помощи (наричани по-нататък „помощи за радиоразпространението“).

12 На първо място, става въпрос за субсидия за започване на дейност, като условията за предоставянето ѝ са определени в членове 12 и 13 от този декрет. Тази субсидия, чийто размер може да достигне най-много 100 000 FF [френски франка], се предоставя на местните радиостанции с новоиздадена лицензия въз основа на представена от тях документация.

13 На второ място, става въпрос за помощ за оборудване, като подробните правила за предоставянето ѝ са предвидени в член 14 от посочения декрет. Тази помощ, предоставяна на местните радиостанции въз основа на представена от тях документация, не може да се дава преди да са изтекли пет години от отпускането на субсидия за започване на дейност и може да се отпуска веднъж на пет години. Размерът ѝ не може да надвишава 50 % от размера на съответната инвестиция и също може да достига най-много до 100 000 FF.

14 На последно място, става въпрос за годишната субсидия за осъществяване на дейност, като условията за отпускането ѝ са уредени в членове 16 и 17 от същия декрет.

15 Съгласно член 17, първа алинея от Декрет № 97-1263:

„Размерът на субсидията за осъществяване на дейност се определя по таблица, изготвена от комисията [на FSER], като се вземат предвид обичайните и текущи оперативни приходи на съответния оператор, преди да се приспаднат разходите във връзка с дейността на рекламните агенции. Този размер се оповестява.“

16 Във втора алинея на същия член се предвижда възможност за увеличаване на този размер с 60 % в зависимост от положените усилия във връзка с диверсификация на икономическите ресурси, пряко свързани с дейността по радиоразпространение, с дейността, извършена в полза на професионалното обучение на служителите на съответния оператор, с дейността, извършена в областта на образованието и културата, на участието в съвместни действия във връзка с програмите и усилията, положени в областта на социалното общуване на местно равнище и интегрирането.

17 Схемата за помощи за радиоразпространението, установена с Декрет № 97-1263, приложим в главното производство, се въвежда след схемите, създадени, считано от 1 януари 1983 г., с различни предходни декрети първоначално за период от две години, а впоследствие за период от пет години.

18 Самата схема за помощи за радиоразпространението, предвидена в член 302 bis KD от Общия данъчен кодекс, въведена с член 47 от Закон № 2002-1575 от 30 декември 2002 г. за финансите за 2003 г. (JORF, 31.12.2002 г., стр. 22025), следва схемата, установена с Декрет № 97-1263, считано от 1 януари 2003 г., за неопределен период от време.

19 Тази нова схема е изменена, считано от 1 юли 2003 г., с член 22 от Закон № 2003-709 от 1 август 2003 г. относно меценатството, сдруженията и фондациите (JORF, 2.8.2003 г., стр. 13277).

20 Съгласно член 302 bis KD, параграф 2 от Общия данъчен кодекс, изменен с този закон:

„Таксата се изчислява въз основа на сумите — извън посредническото възнаграждение и данъка върху добавената стойност, — платени от рекламодателите на агенциите за излъчването и разпространението на рекламните им съобщения от френска територия.

[…]“

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

Решенията на Комисията относно последователните схеми за помощи за радиоразпространението

21 С решението си от 1 март 1990 г. относно мярката за помощ № N 19/90 Комисията уведомява френските власти, че не възнамерява да повдига възражения срещу въвеждането на схемата за помощи за радиоразпространението, за която тези власти са я уведомили съгласно член 93, параграф 3 от Договора за ЕИО (понастоящем член 93, параграф 3 от Договора за ЕО, който понастоящем е член 88, параграф 3 ЕО).

22 В този смисъл е и решението на Комисията от 16 септември 1992 г. относно мярката за помощ № N 359/92, що се отнася до проекта за декрет за изменение на схемата за помощи за радиоразпространението, за която се отнася предходното ѝ решение и за която френските власти са я уведомили съгласно член 93, параграф 3 от Договора за ЕИО.

23 Във второто решение Комисията приема, че с оглед по-конкретно на самите характеристики на получателите по тези мерки за подпомагане (малки радиостанции със слушатели на местно равнище) конкуренцията и търговският обмен вътре в Общността явно не са засегнати до степен, която противоречи на общия интерес, и поради това дерогация от забраната на помощите може да се обоснове поради обстоятелството, че подобна схема винаги преследва цели от общ интерес.

24 По-нататък, със спорното решение Комисията уведомява френските власти, че не възнамерява да повдига възражения и срещу проекта за декрет, с който се цели да се измени допуснатата по-рано схема за помощи за радиоразпространението,

като съгласно член 93, параграф 3 от Договора за ЕО френските власти са уведомили Комисията за този декрет, понастоящем Декрет № 97-1263.

25 В това решение Комисията приема, че като се има предвид, че размерът на свързаните със съответните мерки за подпомагане бюджетни средства не е увеличен и че получателите по тези мерки са малки радиостанции със слушатели на местно равнище, търговският обмен вътре в Общността явно не е засегнат до степен, която противоречи на общия интерес, и поради това дерогация от забраната на помощите може да се обоснове поради обстоятелството, че подобна схема винаги преследва цели от общ интерес.

26 Накрая, с решението си от 28 юли 2003 г. относно мярка за помощ № NN 42/03 (преди това N 725/02) Комисията не повдига възражения срещу законопроекта за изменение на схемата за помощи за радиоразпространението — с последователно установяваните подробни правила за нея, — одобрена преди това с трите посочени по-горе решения, за която френските власти са уведомили Комисията съгласно член 88, параграф 3 ЕО. Така изменената схема занапред се урежда в член 302 bis KD, параграф 2 от Общия данъчен кодекс, изменен със Закон № 2003-709.

27 В последното решение Комисията посочва, че таксата върху дейността на рекламните агенции, посредством която се финансира разглежданата схема за помощи, се заплаща от тези рекламни агенции, а не от индивидуалните рекламодатели, като освен това тя даже не се посочва в изготвените на последните фактури.

28 Тя заключава също така, че тази такса се начислява само за дейността на рекламните агенции, установени на френска територия, и че следователно не се облага разпространението на рекламни съобщения от чужбина към френска територия.

29 Освен това Комисията отчита факта, че обратно, рекламните агенции, установени на френска територия, които разпространяват реклама единствено към чужбина, са длъжни да заплащат тази такса, която по този начин е в съответствие с общностните правила, уреждащи парафискалните такси за финансиране на схема за помощ.

30 В допълнение Комисията смята по-конкретно, че като се има предвид, че получателите по съответната схема за помощи са радиостанции, които нямат търговски характер и са установени само на местно равнище, то с тази схема се преследва цел от общ интерес, като се запазва многообразието на медиите на местно равнище, и произтичащото от това засягане на търговския обмен вътре в Общността е незначително.

31 Следователно Комисията приема, че посочената схема, която улеснява развитието на дейността по радиоразпръскване на равнище сдружения и не засяга търговския обмен вътре в Общността до степен, която противоречи на общия интерес, представлява помощ, съвместима с общия пазар по силата на член 87, параграф 3, буква в) ЕО.

Обстоятелства в основата на спора

32 Обстоятелствата в основата на спора, както следват от акта за препращане, могат да бъдат обобщени по следния начин.

33 Régie Networks — агенцията, която търгува с рекламното пространство на местните честоти на NRJ GROUP, заплаща сума в размер на 152 524 EUR на основание таксата върху дейността на рекламните агенции за 2001 г.

34 Впоследствие Régie Networks иска възстановяване на тази сума от местните данъчни органи. Тъй като искането му е мълчаливо отхвърлено при липса на решение в определения в закона срок, то сезира със спора Tribunal administratif de Lyon [Административен съд, гр. Лион].

35 С решение от 25 април 2006 г. тази юрисдикция отхвърля жалбата на Régie Networks. Последното обжалва решението пред Cour administrative d'appel de Lyon.

36 На първо място, Régie Networks твърди пред препращащата юрисдикция, че спорното решение е невалидно поради непълнота на мотивите.

37 От една страна, с това решение не се обосновавало, че разглежданата схема за помощи действително попадала в една от предвидените в Договора за ЕО категории за дерогация. От друга страна, в посоченото решение Комисията не разглеждала въпроса дали методът на финансиране на тази схема, а именно таксата върху дейността на рекламните агенции, е съвместим с Договора, и не изложила изрични мотиви относно преценката си по този въпрос, при положение че от практиката на Съда следвало, че подобна проверка била абсолютно необходима за преценката на съвместимостта на дадена помощ, като в това отношение Régie Networks се позовава на Решение от 21 октомври 2003 г. по дело Van Calster и др. (C-261/01 и C-262/01, Recueil, стр. I-12249).

38 На второ място, Régie Networks поддържа, че спорното решение е опорочено поради грешка при прилагане на правото. Таксата върху дейността на рекламните агенции била несъвместима с общия пазар по съображението — което впрочем е взето предвид от Комисията в решението ѝ от 28 юли 2003 г., посочено в точки 26—31 от настоящото решение, — че съгласно постоянната практика на

Съда внесените стоки и услуги трябва да бъдат освободени от всякакво мито, което е предназначено да финансира схема за помощи, от която се ползват само националните предприятия.

39 На трето място, Régie Networks твърди, че спорното решение е опорочено поради неправилна преценка на фактите, тъй като Комисията, обратно на действителното положение, твърди, че размерът на свързаните с разглежданата схема за помощи бюджетни средства не е увеличен.

40 Régie Networks заключава от посоченото, че ако спорното решение трябва да се обяви за невалидно от Съда, то схемата за помощи, чието въвеждане е разрешено с това решение, би била незаконосъобразна ab initio и тази незаконосъобразност включвала незаконосъобразност на финансирането ѝ.

41 Препращащата юрисдикция смята, че трите правни основания, представени от Régie Networks, повдигат сериозни затруднения, които поставят под съмнение валидността на спорното решение.

42 При тези условия Cour d'appel administrative de Lyon решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„[Валидно ли е спорното решение] по отношение на изложените в него мотиви, по отношение на преценката относно съвместимостта с Договора на метода на финансиране на схемата за помощи за радиоразпространението, установена за

периода 1998—2002 г., и по отношение на мотива, основан на липсата на увеличаване на размера на бюджетните средства за разглежданата схема за помощи[?]“

По преюдициалния въпрос

По допустимостта

43 Комисията смята, че липсва основание Съдът да се произнася по поставения от препращащата юрисдикция въпрос относно валидността на спорното решение, тъй като този въпрос не е свързан с предмета на спора по главното производство, който засяга законосъобразността на таксата върху дейността на рекламните агенции.

44 Според Комисията тази такса не попада в приложното поле на разпоредбите на Договора в областта на държавните помощи. Действително, след като размерът на субсидиите, изплатени по схемата за помощи за радиоразпространението, не бил свързан с приходите от таксата, посредством която те се финансират — тъй като критериите за определяне на размера на помощите нямат никаква връзка с размера на приходите от тази такса, — то последната не била съставна част от тази схема. В това отношение Комисията се позовава на точка 40 от Решение от 27 октомври 2005 г. по дело Distribution Casino France и др. (C-266/04—C-270/04, C-276/04 и C-321/04—C-325/04, Recueil, стр. I-9481).

45 Това възражение не може да се приеме.

46 Според установената съдебна практика въпросите, които са свързани с тълкуването на общностното право и са поставени от националния съд в нормативната и фактическата рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите фактически и правни елементи, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. в този смисъл Решение от 7 юни 2007 г. по дело Van der Weerd и др., C-222/05—C-225/05, Сборник, стр. I-4233, точка 22 и цитираната съдебна практика).

47 По-специално Съдът може да реши да не се произнася по преюдициален въпрос относно преценка на валидността на общностен акт, когато е съвсем очевидно, че поисканата от националната юрисдикция преценка няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство (вж. по-конкретно Решение от 10 януари 2006 г. по дело Cassa di Risparmio di Firenze и др., C-222/04, Recueil, стр. I-289, точка 75 и цитираната съдебна практика).

48 С оглед на преценката на допустимостта на настоящото преюдициално запитване е достатъчно да се заключи, че не може a priori да се изключи наличието на връзка между преюдициалния въпрос относно валидността на спорното решение, прието в рамките на предвидените в Договора правила в областта на държавните помощи, и спора по главното производство, чийто предмет е искането на Régie Networks за възстановяване на сумите, платени за 2001 г. на основание таксата върху дейността на рекламните агенции, за чието разглеждане е необходима преценка на законосъобразността на тази такса.

49 Всъщност най-малко не е очевидно, че посочената такса не е съставна част от схемата за помощи за радиоразпространението.

50 На този етап от анализа на преюдициалния въпрос е достатъчно да се посочи, че по-скоро става въпрос за обратната хипотеза, тъй като разглежданото национално законодателство изрично предвижда, че предназначението на приходите от таксата върху дейността на рекламните агенции е да постъпват във FSER, който служи за финансиране на посочените помощи.

51 Макар обаче на пръв поглед да може да се поддържа, че съществува подобна връзка между посочената такса и помощите, за финансирането на които е била въведена, не може да се изключи, че установяването на евентуална невалидност на спорното решение може да произтича от незаконосъобразността на таксата, което може да породи задължение за възстановяване на платените на основание на тази такса суми.

52 При тези условия не изглежда, поне не е очевидно, че поисканата преценка на валидността на спорното решение няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство.

53 Комисията оспорва и допустимостта на преюдициалния въпрос по съображението, че от евентуално съдебно решение в отговор на преюдициално запитване, с което се обявява невалидността на спорното решение, не произтичали задължително незаконосъобразност на разглежданата такса и задължение за възстановяването ѝ.

54 Според Комисията, предвид изключителната ѝ компетентност да се произнася по съвместимостта на помощите, националният съд трябвало да разпорежда възстановяването на таксата, посредством която се финансира разрешена от Комисията помощ, само ако установената невалидност е такава, че дори при ново решение единствената възможност би била тази помощ да бъде обявена за несъвместима с общия пазар.

55 Това възражение също трябва да се отхвърли.

56 Несъмнено е вярно, че ако след евентуално съдебно решение в отговор на преюдициално запитване, с което спорното решение се обявява за невалидно, Комисията приеме ново решение, то не би имало задължително за последица таксата върху дейността на рекламните агенции да бъде приета за незаконосъобразна, доколкото новото решение може отново да бъде благоприятно.

57 При все това само от това обстоятелство не следва, че поисканата преценка на действителността на спорното решение очевидно няма никаква връзка с предмета на спора по главното производство и че следователно извършената от националната юрисдикция преценка на релевантността и необходимостта от преюдициалното запитване може да бъде поставена под съмнение от Съда.

58 Напротив, ако се окаже, че спорното решение наистина трябва да се обяви за недействително, отговор от Съда в тази насока би могъл да бъде съвсем полезен и релевантен за разрешаването на спора по главното производство, тъй като той би задължил Комисията повторно да разгледа схемата за помощи по главното производство.

59 От друга страна, не може да се изключи възможността — особено доколкото някои твърдения на Régie Networks за нарушения се отнасят до аспекти на тази схема, които Комисията още не била разгледала и които щели да доведат до несъвместимостта ѝ с общия пазар — след повторното разглеждане Комисията да достигне до извода, че посочената схема трябва действително да бъде обявена за несъвместима с общия пазар, което може да доведе, както вече е посочено в точка 51 от настоящото решение, до незаконосъобразност на таксата върху дейността на рекламните агенции и вследствие на това да породи задължение за възстановяване на платените на основание на тази такса суми.

60 Следователно презумпцията за релевантност, с която се ползват преюдициалните запитвания, не се оборва от направените от Комисията възражения (вж. по аналогия по-конкретно Решение по дело Van der Weerd и др., посочено по-горе, точки 22 и 23).

61 От посоченото следва, че преюдициалният въпрос е допустим.

По същността на спора

По валидността на спорното решение с оглед на задължението за мотивиране

62 С въпроса си, доколкото той се отнася до валидността на спорното решение по отношение на изложените в него мотиви, препращащата юрисдикция иска от Съда да установи дали посоченото решение трябва да се приеме за невалидно поради непълнота на мотивите, тъй като, от една страна, в него не се обосновава, че разглежданата схема за помощи действително попада в една от категориите за дерогация, предвидени в член 92, параграф 3 от Договора за ЕО, и че от друга страна, в това решение Комисията не разгледала въпроса дали методът на финансиране на тази схема за помощи, а именно посредством таксата върху дейността на рекламните агенции, е съвместим с Договора, и не е изложила изрични мотиви относно преценката си по този въпрос.

63 Според постоянната съдебна практика мотивите, които се изискват от член 190 от Договора за ЕО (понастоящем член 253 ЕО), трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от

естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички значими фактически и правни обстоятелства, доколкото спазването на изискванията на член 190 от Договора за ЕО при мотивирането на даден акт трябва да се преценява не само от гледна точка на неговото съдържание, но също и на контекста му, както и на съвкупността от правните норми, уреждащи съответната материя (вж. по-специално Решение от 15 април 2008 г. по дело Nuova Agricast, C-390/06, Сборник, стр. I-2577, точка 79 и Решение от 1 юли 2008 г. по дело Chronopost и La Poste/UFEX и др., C-341/06 P и C-342/06 P, Сборник, стр. I-4777, точка 88 и цитираната съдебна практика).

64 На първо място, що се отнася до естеството на разглеждания акт, спорното решение е прието в края на фазата на предварителното разглеждане на помощите, установена с член 93, параграф 3 от Договора за ЕО, чиято единствена цел е да позволи на Комисията да си създаде първоначално впечатление за частичната или пълна съвместимост на съответната помощ, без да е започнала официалната процедура по разследване, предвидена в параграф 2 от посочения член, която от своя страна е предназначена да позволи на Комисията да разполага с пълна информация за всички данни относно тази помощ (вж. в този смисъл по-конкретно Решение по дело Nuova Agricast, посочено по-горе, точка 57 и цитираната съдебна практика).

65 Подобно решение обаче, което е прието в кратки срокове, трябва да съдържа единствено причините, поради които Комисията приема, че не са налице сериозни затруднения във връзка с преценката на съвместимостта на съответната помощ с общия пазар (Решение от 15 юни 1993 г. по дело Matra/Комисия, C-225/91, Recueil, стр. I-3203, точка 48).

66 На второ място, що се отнася до контекста на спорното решение, както е видно от точки 21—23 от настоящото решение, то е прието след две други благоприятни решения, които се отнасят до предходни схеми за помощи за радиоразпространението, като последните по същество са идентични със схемата, за която се

отнася спорното решение, и френските власти предварително уведомяват Комисията и за тях. Впрочем спорното решение изрично се позовава на разглеждането и на приемането от Комисията на схемата за помощи, предхождаща схемата, предмет на това решение, като със спорното решение се цели да се замести първото решение.

67 Това обстоятелство оправдава и това, че изложените в спорното решение мотиви са кратки.

68 Конкретните твърдения за нарушение във връзка с неизпълнение на задължението за мотивиране, изложени срещу това решение, трябва да се разгледат именно с оглед на посочените пояснения.

69 Посоченото решение се основава на съображението, че „като се има предвид, че размерът на свързаните със схемата за помощи бюджетни средства не е увеличен и че получателите по тези мерки за подпомагане са радиостанции със слушатели на местно равнище, търговският обмен вътре в Общността явно не е засегнат до степен, която противоречи на общия интерес, и […] поради това дерогация от забраната на помощите може да се обоснове поради обстоятелството, че подобна схема винаги преследва цели от общ интерес“.

70 Макар да е вярно, че тези мотиви са кратки, те все пак изразяват ясно и недвусмислено причините, поради които Комисията е приела, че не са налице сериозни затруднения във връзка с преценката на съвместимостта на разглежданата схема за помощи с общия пазар. Всъщност от това следва, че Комисията е направила този извод въз основа на основното съображение, че търговският обмен вътре в Общността явно не е засегнат от тази схема до степен, която противоречи на общия интерес.

71 С оглед на съдебната практика, припомнена в точки 63—65 от настоящото решение, предвид естеството на акта, в който са изложени, и контекста на последния подобни мотиви трябва да се приемат за достатъчни с оглед изискването за мотивиране, предвидено в член 190 от Договора, като въпросът за основателността на тези мотиви не е свързан с това изискване.

72 Макар да е за предпочитане в мотивите на спорното решение Комисията да определи изрично категорията за дерогация сред изброените в член 92, параграф 3 от Договора за ЕО, за която се отнася конкретният случай, и освен това да опише таксата, посредством която се финансира схемата за помощи за радиоразпространението — както впрочем Комисията е направила в последващото си решение от 23 юли 2003 г. за изменение на тази схема, — спорното решение не би могло да бъде отменено на основание член 190 ЕО поради липса на подобни конкретни мотиви по тези въпроси.

73 Що се отнася по-конкретно до твърдението за нарушение, свързано с това, че в мотивите на спорното решение не е посочена категорията за дерогация, предвидена в член 92, параграф 3 от Договора за ЕО, в обхвата на която попада разглежданата схема за помощи, от съображенията, че „получателите по тези мерки за подпомагане са радиостанции със слушатели на местно равнище“ и че „търговският обмен вътре в Общността явно не е засегнат до степен, която противоречи на общия интерес“, имплицитно следва, че въпросната категория за дерогация е предвидената в член 92, параграф 3, буква в) от Договора за ЕО, по-специално категорията на помощите, които имат за цел да улеснят развитието на някои дейности, в конкретния случай, както впрочем Комисията пояснява в решението си от 23 юли 2003 г. — дейността по радиоразпръскване на равнище сдружения.

74 На последно място, що се отнася до липсата в спорното решение на изрични мотиви относно съвместимостта на метода на финансиране на съответната схема с Договора, а именно таксата върху дейността на рекламните агенции, твърдението за нарушение на член 190 от Договора във всеки случай не би могло да бъде прието, доколкото според Комисията не следвало да се разглежда този въпрос, тъй като тази такса не била съставна част от съответната схема за помощи.

75 Основателността на тази теза обаче не следва да се подлага на преценка при разглеждане на твърдение за нарушение, свързано със задължението за мотивиране. Ето защо тази преценка ще се извърши в последващ момент, когато се отговаря на частта от преюдициалния въпрос, свързана с твърдението за грешка при прилагане на правото, доколкото със спорното решение не било установено, че таксата върху дейността на рекламните агенции е несъвместима с общия пазар.

76 От посоченото следва да се заключи, че що се отнася до задължението за мотивиране, при разглеждането на поставения въпрос не са установени обстоятелства, засягащи валидността на спорното решение.

По твърдението за неправилна преценка на фактите, що се отнася до промяната в размера на бюджетните средства, предоставени за схемата за помощи за радиоразпространението

77 С въпроса си, доколкото той се отнася до валидността на спорното решение, относно съображението, основано на липсата на увеличаване на размера на бюджетните ресурси, предоставени за финансиране на разглежданата схема за помощи, препращащата юрисдикция иска от Съда да установи дали спорното решение трябва да се приеме за невалидно по съображение, че изложените в него мотиви — доколкото в тях се посочва, че размерът на свързаните със съответните помощи бюджетни средства не е увеличен — съдържали фактическа грешка, тъй като размерът на посочените средства всъщност бил увеличен.

78 От съдебната практика следва, че за прилагането на член 92, параграф 3 от Договора за ЕО Комисията разполага с широко право на преценка, чието упражняване включва комплексни оценки от икономическо и социално естество, които трябва да бъдат направени в контекста на Общността. В този контекст съдебният контрол върху упражняването на това право на преценка се ограничава до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, както и до контрола дали възприетите факти са установени точно и дали не е налице грешка при прилагане на правото, явна грешка в преценката на

фактите или злоупотреба с власт (вж. по-конкретно Решение от 11 септември 2008 г. по дело Германия и др./Kronofrance, C-75/05 P и C-80/05 P, Сборник, стр. I-6619, точка 59 и цитираната съдебна практика).

79 Следва да се отбележи, че в конкретния случай към момента, в който Комисията твърди, че размерът на свързаните със съответните помощи бюджетни средства не е увеличен, това твърдение представлява преценка на бъдещите последици от схемата за помощи за радиоразпространението, що се отнася по-конкретно до приходите от таксата върху дейността на рекламните агенции и чието предназначение е да постъпи във FSER, който служи за финансиране на тези помощи.

80 При все това е ирелевантно обстоятелството, че впоследствие се оказва, че размерът на предоставените за посочения фонд средства са били увеличени в известна степен.

81 Всъщност законосъобразността на решение в областта на държавните помощи, a fortiori когато става въпрос за решение да не се повдигат възражения срещу схема за помощи, приета в края на фазата на предварителното разглеждане на помощите, предвидена с член 93, параграф 3 от Договора за ЕО, каквото е спорното решение, трябва да се преценява с оглед на цялата информация, с която Комисията е могла да разполага към момента, в който го е приела (вж. в този смисъл Решение по дело Nuova Agricast, посочено по-горе, точки 54 и 55).

82 Доколкото в спорното решение Комисията е трябвало да прецени бъдещите последици от схема за помощи, при положение че тези последици не могат да бъдат точно предвидени, това решение може да бъде отменено поради съдържащата се в него преценка, според която размерът на свързаните със съответните помощи бюджетни средства не е увеличен, само ако последната преценка се окаже явно неправилна с оглед на данните, с които Комисията е разполагала към момента на приемане на посоченото решение.

83 При все това, макар да е вярно, че по отношение на телевизионната реклама член 2 от проекта за декрет, понастоящем Декрет № 97-1263, предвижда увеличение на границите, в рамките на които може да се определят ставките на таксата, следва да се заключи, че към момента на уведомлението за съответната схема за помощи тези ставки все още е предстояло да бъдат определени съгласно член 2, трета алинея от посочения проект.

84 Освен това е безспорно, че към онзи момент размерът на приходите от реклама, които служат за основа за изчисляването на таксата върху дейността на рекламните агенции, също не е бил известен и следователно е могъл да бъде само предмет на прогнози.

85 С оглед на наличието на подобни променливи величини, представляващи неуточнени данни, които Комисията трябва да прецени, като отчита по-конкретно подлежащите на преценка обстоятелства, които се съдържат в уведомлението за разглежданата схема за помощи, и ако е необходимо, представените от националните власти сведения, Съдът не може да заключи, че е налице явна грешка в преценката на разглежданите данни.

86 Поради това следва да се заключи, че що се отнася до твърдението за неправилна преценка на фактите, при разглеждането на поставения въпрос не са установени обстоятелства, засягащи валидността на спорното решение.

По твърдението за грешка при прилагане на правото, що се отнася до съвместимостта с Договора на таксата върху дейността на рекламните агенции

87 С въпроса си, доколкото той се отнася до валидността на спорното решение, относно преценката на съвместимостта с Договора на метода на финансиране на схемата за помощи за радиоразпространението, установена за периода от 1998 до 2002 г., препращащата юрисдикция иска от Съда да установи дали посоченото решение трябва да бъде обявено за невалидно поради обстоятелството, че

таксата върху дейността на рекламните агенции била несъвместима с общия пазар, доколкото тя се събира и за рекламата чрез телевизионно- и радиоразпространение, излъчвана от чужбина към Франция, при положение че с приходите от тази такса се финансира схема за помощи, от които могат да се ползват само установените във Франция местни радиостанции.

88 Ако както е припомнено в точка 78 от настоящото решение, при прилагане на член 92, параграф 3 от Договора за ЕО Комисията разполага с широко право на преценка, за това право все пак са предвидени определени граници, спазването на които следва да се контролира от общностния съд.

89 Така Съдът е постановил, че методът на финансиране на дадена помощ може да доведе до несъвместимост на цялата финансирана по този начин схема за помощи с общия пазар. Ето защо дадена помощ не може да бъде разгледана без да се вземат предвид последиците от метода на финансирането ѝ. Напротив, когато разглежда дадена мярка за помощ Комисията трябва задължително да отчита и методът на финансиране на помощта, в случай че той е съставна част от мярката за помощ (вж. в този смисъл по-конкретно Решение по дело Van Calster и др., посочено по-горе, точка 49, както и Решение от 15 юли 2004 г. по дело Pearle и др., C-345/02, Recueil, стр. I-7139, точка 29).

90 В подобен случай уведомлението за мярката за помощ, предвидено в член 93, параграф 3 от Договора за ЕО, трябва да се отнася и до метода на финансиране на последната, за да може Комисията да я разглежда въз основа на пълни данни. При липса на такива данни не може да се изключи възможността да се обяви за съвместима с общия пазар мярка за помощ, която не би била обявена за съвместима, ако Комисията се е запознала с метода на финансирането ѝ (Решение по дело Van Calster и др., посочено по-горе, точка 50).

91 В хода на устните състезания Комисията все пак поддържа, че следва да се изхожда от принципа, че дадена държава членка не трябва да уведомява за такса, с която се финансира мярка за помощ, и поради това тя следва да бъде разглеждана от Комисията само ако според първоначална преценка, която следва да се извърши от съответната държава членка, е налице конкурентно отношение между задължените да заплащат тази такса лица и получателите на съответните помощи. При липса на подобно конкурентно отношение не съществувал никакъв общностен интерес от това държава членка да уведомява Комисията, а последната да разглежда такса, с която се финансира мярка за помощ.

92 Тази теза трябва да се отхвърли.

93 Макар въпросът дали е налице конкурентно отношение между задължените да заплащат такса лица и получателите на помощи, финансирани чрез тази такса, може да бъде съвсем релевантен в рамките на контрола по същество, осъществяван от Комисията по отношение на съвместимостта на мярка за помощ с общия пазар, все пак той не може да бъде издигнат до допълнителен критерий, определящ обхвата на задължението за уведомяване за помощ, предвидено в член 93, параграф 3 от Договора за ЕО.

94 При наличието на такса, която представлява метод на финансиране на схема за помощи, като тази в главното производство, е налице общностен интерес от това, държавата членка да уведоми за тази схема, включително за метода на финансирането ѝ, който е съставна част от нея, за да може Комисията да разполага с всички необходими данни, за да прецени съвместимостта на тази мярка с общия пазар — преценка, която попада в обхвата на изключителното ѝ правомощие, упражнявано под контрола на общностния съд (вж. в този смисъл по-конкретно Решение от 18 юли 2007 г. по дело Lucchini, C-119/05, Сборник, стр. I-6199, точка 52 и цитираната съдебна практика).

95 Всъщност има опасност да бъде застрашена ефективността на това изключително правомощие, ако упражняването му зависи от предварителна и едностранна преценка, извършвана от всяка държава членка по въпроса дали е налице конкурентно отношение между задължените да заплащат такса лица и получателите на финансирани чрез тази такса помощи.

96 Това важи в още по-голяма степен в контекст като този на разглежданите в главното производство схема за помощи и такса, доколкото тази схема се отнася до помощи, чиито получатели извършват дейност на пазар, който не може да се приеме за явно различен от този, на който извършват дейност задължените да заплащат тази такса лица.

97 В редица случаи отговорът на въпроса за наличието на конкурентно отношение между посочените получатели и задължените да заплащат таксата лица може да бъде предмет на дискусия, както е видно от различията в гледните точки, изразени в рамките на настоящото производство по преюдициален въпрос, както в писмените становища, така и в хода на устните състезания. Всъщност за подобен отговор е необходим задълбочен анализ на характеристиките на съответните пазари в рамките на контрола по същество на мярката за помощ, който само Комисията може да упражни под контрола на общностния съд.

98 Следва да се определи дали таксата върху дейността на рекламните агенции във всеки случай е трябвало да бъде взета предвид от Комисията при разглеждането от нейна страна на съответната схема за помощи поради обстоятелството, че с оглед на припомнената в точка 89 от настоящото решение съдебна практика тя би трябвало да се счита за съставна част от схемата за помощи за радиоразпространението, които се финансират с тази такса.

99 За да се счита дадена такса за съставна част от мярка за помощ, по силата на приложимата национална правна уредба трябва да съществува задължителна връзка по предназначение между съответните такса и помощ, в смисъл че приходът от таксата е предназначен по необходимост за финансирането на

помощта и влияе пряко върху размера на последната, а следователно и върху преценката за съвместимостта на тази помощ с общия пазар (вж. по-конкретно Решение от 15 юни 2006 г. по дело Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 и C-41/05, Recueil, стр. I-5293, точка 46 и цитираната съдебна практика).

100 В конкретния случай от членове 3 и 6 от Декрет № 97-1263 е видно, че чистите приходи от таксата върху дейността на рекламните агенции постъпват във FSER, от който комисията на FSER изплаща помощите за радиоразпространението. Посочената такса се събира специално и единствено за финансирането на разглежданите мерки за помощ (вж. по аналогия Решение по дело Calster и др., посочено по-горе, точка 55).

101 Тази тясна връзка между таксата върху дейността на рекламните агенции и помощите, за финансирането на които тя служи, впрочем произтича ясно както от заглавието на Декрет № 97-1263 „за установяване на парафискална такса в полза на фонд за подпомагане на радиоразпространението“, така и от заглавията на двете части, от които този декрет е съставен, и следователно произтича от неговата структура, а именно съответно „Средствата на [FSER]“ и „Предоставяне на помощите“.

102 Освен това таксата върху дейността на рекламните агенции разкрива по същество различно естество от това на таксите, с които се финансират мерките за помощ, разглеждани по някои дела, по които Съдът е постановил решения и на които се позовава Комисията, като в тези решения Съдът е приел, че не е налице задължителна връзка по предназначение между съответните такса и помощ по силата на приложимата национална правна уредба (Решение от 13 януари 2005 г. по дело Pape, C-175/02, Recueil, стр. I-127, както и Distribution Casino France и др., посочено по-горе).

103 Всъщност по посочените дела този извод се основава на това, че е установено, че по силата на приложимата национална правна уредба приходите от съответната такса не оказват пряко въздействие върху размера на помощта.

104 В конкретния случай чистите приходи от таксата върху дейността на рекламните агенции са предназначени единствено и изцяло за финансиране на помощите за радиоразпространението и поради това оказват пряко въздействие върху размера на последната. Макар да е вярно, че тези помощи се предоставят от комисията на FSER, безспорно е, че този орган няма правомощието да предназначава наличните средства за цели, различни от тези помощи.

105 Така член 7 от Декрет № 97-1263 предвижда, че помощите са предоставяни от комисията на FSER в рамките на наличните средства. Освен това не се оспорва, че средствата във FSER, различни от произтичащите от приходите от таксата върху дейността на рекламните агенции, са незначителни.

106 Макар да е вярно, че размерите на субсидията за започване на дейност и на помощта за оборудване се изчисляват и горната им граница се определя в зависимост от самостоятелни критерии за проверка, определянето на техния размер, когато те се намират под горната граница, трябва се извършва основно в рамките на очакваните приходи от таксата върху дейността на рекламните агенции.

107 Това е още по-очевидно, когато става въпрос за годишната субсидия за осъществяване на дейност, която явно е най-важният вид помощ за радиоразпространението, доколкото сама по себе си представлява, например, повече от 96 % от общия размер на изплатените през 2003 г. помощи, както Régie Networks отбелязва в хода на съдебното заседание, без това да е оспорено.

108 Всъщност съгласно член 17 от Декрет № 97-1263 размерът на тази помощ е определен съгласно установена от комисията на FSER таблица, като тази комисия взема предвид обичайните и текущи оперативни приходи на съответния оператор, преди да се приспаднат разходите във връзка с дейността на рекламните агенции.

109 В хода на устните състезания обаче Régie Networks отбелязва, като това отново не е оспорено, че посочената таблица се определя в зависимост от установения през предходната година размер на средствата на FSER, от прогнозния размер на приходите от таксата върху дейността на рекламните агенции, записан в първоначалния финансов закон, и от прогнозите за развитието на рекламния пазар.

110 На последно място, макар възможното увеличение на годишната субсидия за осъществяване на дейност, предвидено в член 17, втора алинея от Декрет № 97-1263, да е ограничено до 60 %, определянето на годишния размер на последната също би зависил, без да се надхвърля тази горна граница, от наличните средства и следователно по същество — от приходите или прогнозните приходи от таксата върху дейността на рекламните агенции.

111 При тези условия приходите от тази такса оказват въздействие върху размера на изплатените помощи за радиоразпространението. Всъщност отпускането на тези помощи, както и в много голяма степен техният обхват зависят от приходите от посочената такса.

112 От посоченото следва да се заключи, че таксата върху дейността на рекламните агенции е съставна част от схемата за помощи за радиоразпространението, за финансирането на които служи тази такса.

113 Следователно Комисията е трябвало задължително да вземе предвид посочената такса при разглеждане на съответната схема за помощи, в конкретния случай, вследствие на уведомяването за тази схема, в рамките на фазата на предварителното разглеждане на помощите, установена с член 93, параграф 3 от Договора за ЕО.

114 Безспорно е обаче, че макар Комисията действително да е уведомена за посочения метод на финансиране, тъй като той е уреден в дял I от проекта за декрет, понастоящем Декрет № 97-1263, тя не го е разгледала в рамките на процедурата, след приключването на която е прието спорното решение. Пред Съда Комисията поддържа всъщност, че не трябвало да се извършва подобна проверка, тъй като таксата върху дейността на рекламните агенции не била съставна част от схемата за помощи за радиоразпространението.

115 От друга страна, следва да се отбележи, че с писмо от 8 май 2003 г. Комисията се противопоставя на метода на финансиране на изменена схема за помощи за радиоразпространението, която по същество е идентична с разглежданата в главното производство такса върху дейността на рекламните агенции, като

смята, че последният е в противоречие с общия принцип, редовно утвърждаван от Комисията и потвърден от Съда в Решение от 25 юни 1970 г. по дело Франция/Комисия (47/69, Recueil, стр. 487), според който внесените стоки или услуги трябва да бъдат освободени от всякаква парафискална такса, предназначена за финансиране на схема за помощи, от която се ползват само националните предприятия. Комисията решава с писмото си от 28 юли 2003 г. да не повдига възражение срещу тази схема за помощи едва след като съответният проект за помощ е изменен така, че свързаната с него такса занапред да обхваща само рекламните съобщения, разпространявани от френска територия.

116 Доколкото за да прецени съвместимостта на разглежданата схема за помощи с правилата от Договора в областта на държавните помощи, Комисията не е взела предвид метода на финансиране на тези помощи, при положение че той е съставна част от посочената схема, преценката на съвместимостта на посочената схема с общия пазар неизбежно е опорочена поради грешка.

117 От посоченото следва, че поради това съображение спорното решение трябва да се обяви за невалидно.

118 В случай че спорното решение бъде обявено за невалидно, френското правителство моли Съда да ограничи действието на решението си във времето, като изключи от това ограничение само предприятията, които преди постановяване на предстоящото съдебно решение са подали жалба пред съд или са използвали друг равностоен способ за защита във връзка със събирането на таксата върху дейността на рекламните агенции.

119 В същата хипотеза Комисията моли Съда да запази действието на обявеното за невалидно решение, за да не застраши нито събирането на таксите, нито предоставянето на помощите.

120 В подкрепа на тази молба по-конкретно се припомня, че както предходните схеми, Комисията е уведомена за тази схема за помощи и я е разрешила; припомня се също, че схемата е прилагана през дълъг период от време. Френското правителство смята по-специално, че имало опасност задължение за възстановяване на съответните суми от FSER и от местните радиостанции за периода от 1998 до 2002 г. да застраши финансите и самото съществуване на тези радиостанции и да представлява заплаха за многообразието на медиите.

121 В това отношение следва да се припомни първо, че когато императивни съображения, свързани с правната сигурност, обосновават това, съгласно член 231, втора алинея ЕО, приложим по аналогия и за преюдициално запитване за преценка на валидността на приети от институциите на Европейската общност актове на основание член 234 ЕО, Съдът разполага с право на преценка, за да посочи във всеки конкретен случай последиците от разглеждания акт, които трябва да се считат за окончателни (вж. в този смисъл по-конкретно Решение от 8 ноември 2001 г. по дело Silos, C-228/99, Recueil, стр. I-8401, точка 35 и цитираната съдебна практика).

122 Съгласно тази съдебна практика Съдът е използвал възможността да ограничи действието във времето на решение, с което установява невалидността на общностна правна уредба, когато императивни съображения, които са свързани с правната сигурност и обхващат всички интереси — както публични, така

и частни — в основата на съответните дела, не позволяват да се застраши събирането или плащането на парични суми, осъществени въз основа на тази правна уредба за предхождащия датата на постановяване на съдебното решение период (вж. по-конкретно Решение по дело Silos, посочено по-горе, точка 36).

123 В конкретния случай се налага изводът, че от една страна, разглежданата схема за помощи се е прилагала през период от пет години и че изплатените по тази схема помощи са многобройни и се отнасят до съществена група оператори. От друга страна, императивните съображения, свързани с правната сигурност, на които се позовават както френското правителство, така и Комисията, и по-конкретно обстоятелствата, че Комисията е уведомена за посочената схема и решението за разрешаване на последната не е оспорено пред общностните юрисдикции, могат да обосноват действието на обявяването на невалидността на спорното решение да се ограничи във времето.

124 На следващо място трябва да се припомни, че когато в рамките на производство, започнало на основание на член 234 ЕО, Съдът установи невалидност на приет от общностен орган акт, решението на Съда има за правна последица да задължи компетентните институции на Общността да приемат необходимите мерки за поправяне на констатираната незаконосъобразност, като в подобен случай установеното в член 233 ЕО задължение при наличие на решение за отмяна се прилага по аналогия (вж. по-специално Решение от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точка 123 и цитираната съдебна практика).

125 На последно място, както е припомнено в точка 94 от настоящото решение, по силата на Договора Комисията разполага с изключителното правомощие да преценява съвместимостта на държавните помощи с общия пазар под контрола на общностния съд.

126 Ето защо следва да се постанови, че констатацията, че спорното решение е невалидно, не поражда последици до приемането на ново решение от Комисията, за да се даде възможност на последната да отстрани установената с настоящото решение незаконосъобразност. Посочените последици не възникват през период, който не може да надхвърля два месеца, считано от датата на обявяване на настоящото решение, в случай че Комисията реши да приеме новото решение в рамките на член 88, параграф 3 ЕО, и през разумен допълнителен период, ако Комисията реши да започне предвидената в член 88, параграф 2 ЕО процедура.

127 С оглед на гореизложеното все пак следва да се уважи молбата на френското правителство от това ограничение във времето на действието на настоящото решение да се изключат само предприятията, които преди обявяване на това съдебно решение са подали жалба пред съд или са използвали друг равностоен способ за защита във връзка със събирането на таксата върху дейността на рекламните агенции, в приложение на Декрет № 97-1263.

128 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че спорното решение е невалидно. При все това следва да се постанови, че констатацията, че това решение е невалидно, не поражда последици до приемането на ново решение от Комисията по силата на член 88 ЕО. Посочените последици не възникват през период, който не може да надхвърля два месеца, считано от датата на обявяване на настоящото решение, в случай че Комисията реши да приеме новото решение в рамките на член 88, параграф 3 ЕО, и през разумен допълнителен период, ако Комисията реши да

започне предвидената в член 88, параграф 2 ЕО процедура. От това ограничение във времето на действието на настоящото решение се изключват само предприятията, които преди датата на обявяване на това съдебно решение са подали жалба пред съд или са използвали друг равностоен способ за защита във връзка със събирането на таксата върху дейността на рекламните агенции, установена с член 1 от Декрет № 97-1263.

По съдебните разноски

129 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Обявява за невалидно решението на Комисията на Европейските общности от 10 ноември 1997 г. да не повдига възражения срещу изменението на схема за помощи в полза на местни радиостанции (държавна помощ № N 679/97 — Франция).

Констатацията относно невалидността на посоченото решение на Комисията на Европейските общности от 10 ноември 1997 г. не поражда последици до приемането на ново решение от Комисията по силата на член 88 ЕО. Посочените последици не възникват през период, който не може да надхвърля два месеца, считано от датата на обявяване на настоящото решение, в случай че Комисията реши да приеме новото решение в рамките на член 88, параграф 3 ЕО, и през разумен допълнителен период, ако Комисията реши да започне предвидената в член 88, параграф 2 ЕО процедура. От това ограничение във времето на действието на настоящото решение се изключват само предприятията, които преди датата на обявяване на това съдебно решение са подали жалба пред съд или са използвали друг равностоен способ за защита във връзка със събирането на парафискална такса върху рекламата, излъчвана чрез радиоразпръскване и телевизионно радиоразпръскване, установена с член 1 от Декрет № 97-1263 от 29 декември 1997 година за създаване на парафискална такса в полза на фонд за подпомагане на радиоразпространението.

Подписи